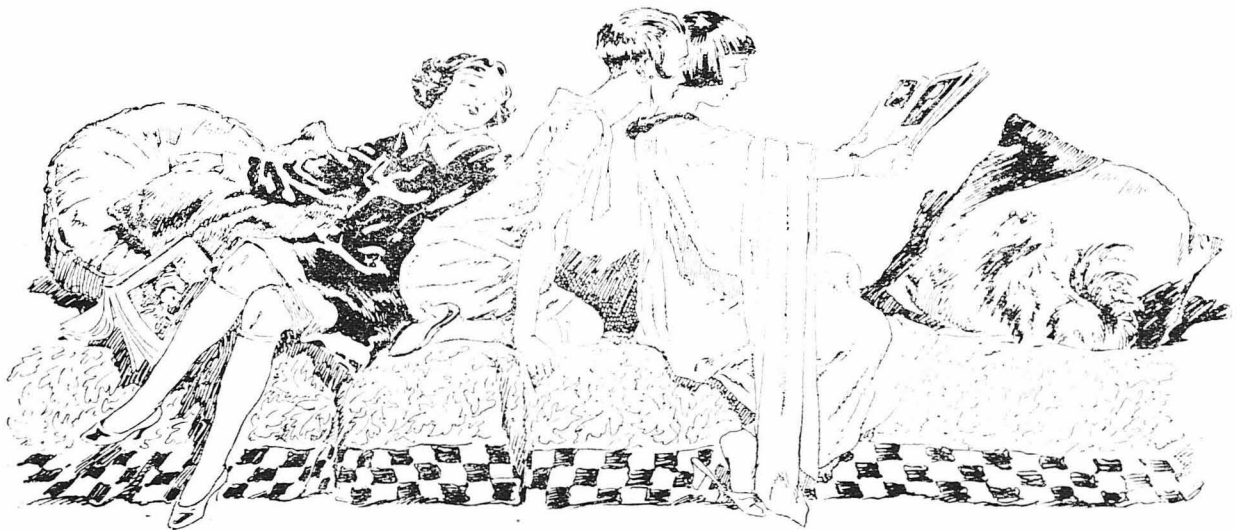

ΕΛΛΗΝΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΙ

ΤΟΥ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ

(Γραμμένο για τὸ «Μπουκέτο»).

«Κόκκινος» λέγεται τὸ ἄλογο, πῶς; τρίχωμα κεραμιδί. Αὐτὸ τὸ ἴδιο λέγεται καὶ τοῦρκικα «Νουρής» καὶ οὐδέτερα «ντουρίτζικο».

Ἀφ'όντας γεννήθηκα, ὡς πὺν ἔβαινα δέκα χρονῶν, εἶχαμε στὸ σπίτι μας τὸν Κόκκينو, ἕνα καλοκαριμένο γεραλό ἄλογο, ἀπὸ τὰ χοῦνια, πὺν ζούσε ὁ πάππος μου. Ὁ πατέρας μου τῶλεγε: «τ' ἄλογο τοῦ πατέρα μου» ἢ μάννα μου «τ' ἄλογο τοῦ ἀφέντη μου» γιατί στὸν τόπο μας λέγεται ἀφέντης ὁ πεθερός, ἀπὸ τὴ νύφη του, κι' ἡ ἀδελφή μου κι' ἐγὼ «τ' ἄλογο τοῦ πάππου μου» ἀλλ' ὁ κόσμος τοῦ χωριοῦ μας κι' ὅλων τῶν περιχώρων τῶλεγαν «χαροκόπο».

Ὅταν ἄρχισα νὰ διακρίνω τοῖο χοντρὸ ζῶν εἶνε ἄλογο, τοῖο μουλάρι, καὶ τοῖο γαϊδούρι, ὁ Κόκκινος θὰ ἦταν εἰκοσι χρονῶν.

Ἦταν πολὺ ἡμερο ζῶν, τὸ καϊμένο, καὶ δὲν εἶχε καμμιὰ ζάντζα, δηλαδὴ ἐλάττωμα, ἀπὸ ἐκεῖνα πῶχρον πολὺ συχνὰ τὰ φορτιάρινα τὰ ζῶα. Δὲν ξαφνιζόταν ποτέ, δὲν δάγκανε ποτέ, κι' οὐτε κλωτσούσε ποτέ. Γι' αὐτὸ κι' ὅταν ἦμουν πολὺ μικρὸ, νήπιο σχεδόν, κι' ἔλαιγα—κι' ἀλήθεια ἦμουν πολὺ κλαψιάρικο παιδί—ἡ ἀδερφή μου κι' ἡ ξαδερφή μου ἡ Τσότη, πὺν τὴν εἶχε ἡ μάννα μου σάν ψυχοπαῖδα, καὶ σάν ἀνηψιά, μὲ κατέβλεπαν στὸ κατώγι καὶ μ' ἔβαν ἀπάνω στὸν Κόκκينو καὶ λάρωνα κι' ἡσυχάζα.

Ἦταν τὸ μοναδικὸ ἄλογο τοῦ χωριοῦ μας ὁ καλὸς ὁ Κόκκινος, γιατί οἱ πλείότεροι οἱ χωριανοὶ μας εἶχαν γαϊδούρια φορτηγά καὶ μονάχα ὁ Στέριος κι' ὁ Γκατζόννης εἶχαν μουλάρια.

Ὅταν ἔλεγε ἡ μάννα μου «τ' ἄλογο τ' ἀφέντη μου» τὴς κολούσαν τὰ χεῖλια, σάν νάτρωγε μέλι, καὶ τ' ἀγαποῦσε ὅχι μόνον γιατί ἦταν καλὸ ἄλογο, κι' ἄλογο τοῦ πεθεροῦ τὴς, ἀλλὰ καὶ γιατί μ' αὐτὸ πῆγε ὁ πατέρας μου καβαλλὰ στὸ χωριὸ τὴς γιὰ νὰ τὴν φέρῃ νύφη καὶ σ' αὐτὸ ἀπάνω καβαλλὰ ἦρθε κι' αὐτὴ στὸ σπίτι μας ὡς νύφη, κατὰ τὴν συνήθεια, γιὰ πῶτη φορά μ' ἑκατὸ νοματιαῖος ψικί (1) κι' εἴκοσι φυλαχτάδες, (2) κι' ὅσοι γάμοι γίνονταν ὅχι μόνον στὸ χωριὸ μας, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλα τὰ περιχώρα τὸν Κόκκινὸ μας ζητοῦσαν γιὰ νὰ καβαλλήξῃ ὁ γαμπρός νὰ πῇ νὰ φέρῃ τὴν νύφη μὲ τὸ ψικί του καὶ σ' αὐτὸν ἔβαν καβαλλὰ τὴ νύφη, στὴν ἐπιστροφή τοῦ γαμπροῦ, κ' εἶχε παρατηρήσῃ ὅτι προζοβαν ὅλοι οἱ γάμοι, λῶπαιγαν αὐτὸ τ' ἄλογο γιὰ τὴν ὑπηρεσία τοῦ γαμπροῦ καὶ τῆς νύφης καὶ γιατί δὲν μεταχειρίζονταν ποτέ μουλάρι ἢ γαϊδούρι σ' αὐτὴν τὴν ὑπηρεσία, ἐπειδὴ τὸ μουλάρι ὑπεριέται γουρσουζικο, ὡς στεῖρο, κι' ἀκλήρο καὶ τὸ γαϊδούρι, ὡς ἄτιμο καὶ περιφρονημένο. (3)

Μπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι «τ' ἄλογο τοῦ παπποῦ μου», ὁ Κόκκινος, ἐπειδὴ τὸ εἶχε ἀγοράσει ὁ παππύς μου μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ τ' ἁματώνη (4) καὶ νὰ πηγαίῃ καὶ νάρχεται περήφανα στὰ Γιάννινα, κι' ἐκεῖνος εἶχε πεθάνει, τριάντε τέσσαρα χρόνια πρὶν γεννηθῇ ἐγὼ, κι' ἐπειδὴ ὁ πατέρας μας ἔλειπε στὴν Ξενιτεία, μᾶς ἦταν ὁλοσδιόλου ἀχρηστο, γιατί τέσσαρες—πέντε φορές τὸν χρόνον, πὺν θὰ πῆγαινε ἡ μάννα μου στὰ Γιάννινα: τὲς παραμονές τῆς Μεγάλῃς Πα-

σχαλῖας, τῶν Ἀγ-Ποστόλων (5) τοῦ Δεκαπενταύγουστου καὶ τῶν Χριστουγέννων, καὶ καμμιὰ ἄλλη φορὰ ἀκόμα γιὰ νὰ ψωνίσῃ τὰ χρειαζούμενα τοῦ σπιτιοῦ, μποροῦσε νὰ πᾶ καὶ μ' ἕνα μουλάρι ἀπὸ τὸ χωριὸ μας, καὶ δίχως ἀγῶγι μάλιστα, κι' ἡ μόνη ταχὺτὴ ὑπηρεσία καὶ δουλειά, πῶς νὰ κἀν ὁ Κόκκινος μας ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ πάππου μου κι' ἐδῶθε, ἦταν νὰ κουβαλᾷ ὁμορφοστολισμένους μὲ σέλλα χρυσοκέντητη καὶ κίτρινα μπρούζινα ζογγιά καὶ χαλινάρια μὲ κόκκινες μεταξωτὲς φοῦντες, τοὺς γαμπροὺς καὶ τὲς νυφάδες τοῦ κόσμου καὶ νὰ λέγεται γι' αὐτὸ «Χαροκόπος». Λησμόνησα! Εἶχε καὶ μιὰ ἄλλη δουλειά ἀκόμα ὁ Κόκκινος: νὰ μεροῦν καὶ νὰ λαορῇ ἔμενα, ὅταν ἔλαιγα, καὶ νὰ μὲ μαθαίῃ καβαλλὰ. Μπορῶ νὰ εἰπῶ ἀληθινὰ ὅτι πρὶν περπατήσω ἀκόμα, ἦμουν τελειὸς καβαλλάρης, γιατί ἀπὸ νήπιο καρφόνομουν ἀπάνω στὴν ριχὴ τοῦ Κόκκινου μας, σάν τοιμποῦρι, καὶ δὲν ἔλεφα ὅσο κι' ἂν ἔτρεχε αὐτός. Χωρὶς ἄλλο, ἡ μεγάλη ἐξοικειωσή μου μὲ τὸν Κόκκينو μ' ἔκανε νὰ μὴ φοβοῦμαι καθόλου τ' ἄλογα, ὅσο ζωντὰ κι' ἂν ἦταν, καὶ καβαλλήκευα θάρατα ὅλα τ' ἄλογα τῶν ἀγαδῶν, τῶν ἐφέντηδων καὶ τῶν μπέηδων, πὺν περνοῦσαν ἀπὸ τὸ σπίτι μας, ἀφόντας εἶχε ἔρθῃ ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὴν Ξενιτεία, κι' ὅταν ἔμενα, μεγέλωσα καὶ χροιάστηκα ἄλογ; γιὰ τὴν ὑπηρεσία μου, μεταχειρίστηκα καὶ τὰ πλεῖς κακοτροπὰ ἄλογα, χωρὶς νὰ πάθω ποτέ τὸ παραμικρὸ, μόνον καὶ μόνον γιατί δὲν τὰ φοβοῦμουν. Θυμῶμαι μάλιστα μιὰ φορά, στὴν Θεσσαλία, μὲ πῆρε ὁ Ψαροῦς, ἕνα φτεροπόδαρο ἄλογο, πὺν καβαλλήκευα τότε, ἀπὸ τὸν Κουτσόχειρο καὶ μὲ πῆγε γιὰ ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας: στὴν Λάρισα, σάν νὰ ἦταν αὐτοκίνητο, ἐνῶ οἱ συνοδοιπόροι μου μ' ἔλαιγαν ἀπὸ πίσω καὶ σκοτωμένο! Κι' ἀληθινὰ, ἂν δὲν ἦμουν ἀτρόμητος καβαλλάρης, θὰ μὲ πετοῦσε σάν ὅσοι καταγῆς ἐκεῖνο τ' ἄλογο μὲ τὴν πρώτη ὀρμή, ὅταν ἀφηνίασε καὶ πῆρε στὰ δόντια τὸ χαλινάρι καὶ δὲν ὤκαυσε σ' αὐτὸ, μ' ὀση δύναμη κι' ἂν ἔβαν ἐγὼ στὰ λουριά, ἀλλ' ἦμουν μαθητὴς—καβαλλάρης τοῦ μακαρίτη, τοῦ Κόκκινου, καὶ δὲν φοβοῦμουν ποτέ ἀπὸ κακοτροπῆς τῶν ἄλογων.

Μία μέρα εἶπε στὴν μάννα μου ἕνας σπιτιακὸς φίλος:

—Τὶ τὸ θέλετε ἐσεῖς, τρεῖς νοματῖοι μοναχὰ, αὐτὸ τ' ἄλογο καὶ δὲν τὸ πουλάτε γιὰ νὰ μὴν τὸ θῶρετε ἀδίκαι; Ὅταν θύρῃ ὁ νοικοκύρης σου ἀπὸ τὴν Ξενιτεία, θὰ φερῇ ἄλογο... πὺν θὰ καταδεχθῇ ἐκεῖνος νὰ καβαλλήξῃ σ' αὐτὸ τὸ παλιόλογο!

Ἀκούοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ μάννα μου, ἔβαινε προῦσια κόκκινη στὸ πρόσωπό τῆς, καὶ, παραιτώντας καθε εὐλάβεια γυναικὸς πρὸς ἄντρα, πὺν ἦταν πολὺ μεγάλη ἐκεῖνον τὸν καιρὸ καὶ μάλιστα μὲ σπιτικὸν φίλο, καὶ τοῦ εἶπε μὲ θυμὸ:

—Δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ μ' ὀρμηνέψῃ κανένας τί πρεῖει νὰ κἀνῃ ἢ νὰ μὴν κἀνῃ στὸ σπίτι μου, κι' ἂν ἔχῃς ὀρμηνέψῃς γιὰ πούλημα, σὺρε ἄλλοι νὰ τὲς πουλήσῃς! Ἐγὼ δὲν ἀγοράζω ὀρμηνέψῃς!

Ὁ φίλος σάπασε κι' ἔφυγε χολιασμένος γιὰ τὸ κακομίλημα, πὺν τῶκανε ἡ μάννα

(1) Λέξις Βυζαντινολατινική=συνουσία γαμπροῦ τοῦ γαμπροῦ.

(2)=συνουσία γαμπροῦ τῆς νύφης.

(3) Νὰ σὲ ἴδω στὸ γαϊδούρι καβαλλὰ: εἶνε ἐκφρασὴ κατωρὸς ἀτιμωτικῆς.

(4)=Νὰ τὸν στολίσῃ. Ἡ λέξη εἶνε Λατινική.

(5) Τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων, μικρὴ ἀποβαλὼν, στὲς 29 καὶ 30 τοῦ Θεωρίου.

μου, κι' όταν εκείνος έβγαλε από την αλόθρη, αυτή, θέλοντας να δικαιολογήσει την συμπεριφορά της, είπε με μάτια πλημμυρισμένα δάκρυα, ώστε ν' άκουστίη.

— Άκους εκεί τόν μασκαρά ! νά μου πη νά πουλήσω τ' άλογο τ' άφέντη μου ; Έγώ τὸ γλέπω καί μου φαίνεται ὅτι θά σηκωθῇ ὁ πεθερός μου ἀπὸ τὸ μνημια τοῦ νά καβαλλήξῃ νά πάη στά Γιάννινα νά φέρῃ ψωνίσματα γιὰ τὸ σπίτι, κολλοῦντα τὸν παιδιὸν καὶ γράμμα ἀπὸ τὸν νοικοκύρη μου κι' ἀπὸ τ' ἀντραδιόφρα μου ! Μπορῶ ἐγὼ νά πουλήσω τ' άλογο τ' άφέντη μου ; Μπα ; κι' εἰμαι ἀναγκασμένη ; Έγώ, δόξα τὸν θεό, ἔχω καὶ παράχω, καὶ νά δανείζω ἀκόμα !

Καὶ λέγοντας αὐτά, ἔξασπε σ' ἓνα αὐτοσχέδιο ἔμμετρο μυρολόγι, ἀπὸ ἐκεῖνα, πῶλεγε συχνά γιὰ τὸν ἀγαπημένον της, τὸν πεθερό, πού τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐσεβόταν ἔκατο φορὲς πλείοτε ἀπὸ τὸν πατέρα της, γιατί ἦταν πατέρας τοῦ ἀντρός της, καὶ γιατί τὴν ἀγαποῦσε κι' αὐτὸς πολὺ, ὡς μονάκριβη νύφη, πού τὴν εἶχε, κι' ἦταν ἀληθινά κι' αὐτὴ καλὴ κι' ἄξι· σ' όλα της !

Κι' ἔλεγε ἐκεῖνο τὸ μυρολόγι τῆς μάνας μου :

— Γιά σέκου, ἀφέντημ', ἀπ' τὴν γῆς κι' ἀπὸ τὸ μαῦρο μνημια, Καὶ τίναζε τὰ χρώματα καὶ τὶς πηχτές δρόχρες...

Σὲ κριτεράει τὸ χωριὸ καὶ ρίξης τὸ δρεφτέρι.

Νά πῆς νά κάτῃς στὴν κορφή, οὐν προκοτὴς ὁποῦ εἶσαι,

Σὲ κριτεροῦν τὰ βώδια σου, τὰ γιδοπόρβιά σου,

Σὲ κριτεροῦν περιλινὰ τὰ μαῦρα σου χορὰφρα,

Πῶχονε χρόνια νά ὀσίδῃν καιροὺς νά σ' ἀντατέγουσι,

Σὲ κριτεροῦνε τ' ὄματα, πού κορμονοῦν στὸν τοῖχο,

Σὲ κριτεράει κι' ὁ Κόκκινος, τὸ δόλιο τ' άλογο σου,

Σὲ λῖνο καὶ μπροσέλλινον κι' ὁμορφοστολισμένο,

Κι' ὁλο χτυπάει ἀνέσχο τὰ μπροστινὰ ποδάρια,

Καὶ χιμυτᾷ καὶ σοῦ λέει : — « Ἀφέντη, καβαλλήξκα !

Σοῦ μῆνους ὁ Βελή — πασιᾶ (1) στὰ Γιάννινα νά πάμε,

Σὲ θελεῖ γιὰ κριτεράγα (2) στὰ ἔσχημα Ζαγοῦρα (3)

Λιού τὰ ριμάξῃς ἢ κλεφτοφρά χιμῶνα καλοκαίρι ».

Κι' ἐνῶ μυρολογοῦσε ἡ μάνα μου, ἡ ἀδερφή μου κι' ἐγὼ κλαίγαμε καὶ φωνάζαμε :

— Δέν τὸ π'λοῦμε τ' άλογο τοῦ πάππου μας ! Δέν τὸ π'λοῦμε τ' άλογο τοῦ πάππου μας ! Δέν τὸ π'λοῦμε ! Δέν τὸ π'λοῦμε !

Πέρασαν χρόνια κι' ὁ Κόκκινος ἦταν σὲ σπῖτι μας σὺν σιαὶ τῷ πεθαμένον πάππου μας. Τὸν εἶχαμε σὺν ἱερῷ κειμήλιον, σὺν μέλος τῆς φαμελλιάς μας, τρεῖς ἡμεῖς κι' αὐτὸς τέσσερες — τὴν Τόση τὴν εἶχαμε παντρεῖν — καὶ τὸν καμαρώναμε μὲ τὴν οὐλᾶ, τὰ ζιγγιά καὶ τὰ χιλιναρία του, ὅταν ἔρχονταν μὰς τὸν πάρουν γιὰ κανέναν γάμο, καὶ τότε αὐτός, σὺν νάνοιουσθε καὶ οὐ νά αἰτανόνταν τὴν τιμὴ, πού τῶκαναν σ' ὅλωνε τ' αὐτὰ τὸν πρὸς τὰ ἐμπρός, χιμιοῦσε βαρὺ, χτυποῦσε τὰ μπροστινὰ του ποδάρια, σὲ λιθοστρωτό, σὺν ν' ἀνυπομονοῦσε νά πάη στὸν γάμο, νά ἰδῇ τὴν κοσμομαζώξῃ καὶ τὴν σημαία τοῦ νικιοῦ, νά δομιστῇ τοὺς μωσκοβόλους καπνοῦς τῶν ψησταριῶν καὶ ν' ἀκούσῃ τῆς νουφεκίης καὶ τὰ τραγοῦδια καὶ τὴν ὀλγοβοῇ καὶ τὰ λαλοῦμενα τοῦ γάμου κι' ἀρμυνεύονταν, σὺν θεριό.

Ἀλλὰ ξημέρωσε καὶ μιὰ μέρα, πού δέν μπορούσε νά φοκαγήσῃ ὁ καίμενος ὁ Κόκκινος τὸ κριθάρι, πού τοῦ βάναιε νά φῇ. Εἶχε γηράσει πλεῖα καὶ δέν ἔκοβαν τὰ δοντία του ! Χωρὶς ἄλλο τέλειοναν τὰ ψωμιά τοῦ Κόκκινου μας ! Ἀφοῦ δέν θά μπορούσε νά φάη φυσικά θά ψαφούσε !

Φειδοξόθηκε ἡ μάνα μου στὴν ιδέα ὅτι πολὺ γλήγορα θά βρῖσκαμε κανένα πρῶτ' ὀφθόνον, ὀχι... πεθαμένον τὸν Κοκκινὸ μας σὲ κατῶγι, καὶ συλλογίζοντες σκαρφίστηκε νά τριβῇ κριθάρι στὸν χειρόμολο καὶ νά τοῦ τὸ δινῇ τριμμένο νά τὸ τρώγῃ. Ἡ ἐπινοία της ἦταν ἐπιτυχημένη, κι' ὁ Κοκκινὸς συνθηκολογήσας γιὰ κῆμπος καὶρό ἀκόμα μὲ τὸν θάνατον καὶ θά τὸν καμαρώναμε ἀκόμα νά πηγαινῇ στοὺς γάμους :

« Σέλλινος καὶ μπροσέλλινος κι' ὁμορφοστολισμένος ».

Ὑστερα ἀπὸ λίγον καιρὸν ἦρθε κι' ὁ πατέρας μου ἀπὸ τὰ ξένα κι' ἔφερε ἓνα πανέμορφο σιδεροφραγὸ ἀράπικο ἄλογο, ζωηρό-ζωηρό, πού νομίζε κανεῖς ὅτι ἦταν ἑτοίμο νά πετάξῃ στὰ σύννεφα.

Τὴν στιγμὴ πῶλαπε ὁ πατέρας μου τὸν περηφάνον ψαροῦ τοῦ σὲ κατῶγι, τοῦ εἶπε ἡ μάνα μου παρακαλεστικά :

— Νοικοκύρη ! Νά μὴν μοῦ βγάλῃς τ' άλογο, τοῦ ἀφέντη μου ἀπὸ τὸν ταβλά καὶ μοῦ σκανιάξῃ ! Ἔτσι νά ζήσης !...

Καὶ τῆς γέμισαν τὰ μάτια δάκρυα.

— Μπαρὲ Ζη ἀκόμα ὁ γέρο-Κόκκινος, τ' άλογο τοῦ πατέρα μου; Φώναξε μὲ χαρὰ ὁ πατέρας μου κι' ἦγε κοντά του, τοῦ ἀγκάλιασε τὸν λαίκο καὶ τὸν φίλησε σὲ μέτωπο, ἐνῶ ἔτρεχαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια του, γιατί τοῦ θύμιζε τὸ γεραλὸ ἄλογο τὸν πατέρα του ὁλοζώντανον, καὶ τὸ νοητὸ ζῶο, σὺν νά γνῶριζε τὸν δευτέρου τοῦ τὸν ἀφέντη, πῶλεπε τὸσον καιρὸ στὴν Ξενιτειά, ἀνοίξε καλά-καλά τὰ μεγάλῃ μάτια του, τέγνωσε τ' αὐτιά του πρὸς τὰ ἐμπρός, στύλωσε τὸ κορμὶ του, κούνησε τὴν οὐρὰ του κι' ἔβγαλε ἓνα

ἀλλοιώτικο χιμῆτμα ἀπὸ μέσα του, σὺν χαροῦμένο.

Πέρασαν δύο-τρὶα χρόνια ἀκόμα ἀπὸ τότε κι' ὅλο ἀδυνατίζε κι' ἀδυνατίζε μέρα μὲ τὴν μέρα ὁ Κόκκινος, ὁ χαροκόπος, καὶ μιὰ Δευτέρα πρῶτ' ἡμῶς τὸν ἔφεραν ἀνόμεχτον ἀπὸ τὸν ὑπερνὸ γάμο, πού ἦταν προσκαλεσμένος. Μὰς τὸν ἔφερε στυγνόμενον ὁ ἀποστολὰ-τορας τοῦ γαμπροῦ μ' ἓνα μαντήλι κορμισμένο ἀπὸ τὸ δεξιὸν τοῦ τ' αὐτὴ, σὺν εἰρωνεία κι' ἓναν πλάτη κρέας, ὡς στυγνὴ ἀμοιβὴ πρὸς ἐμᾶς, κι' ὅχι καβάλλα καὶ τρέχοντας, σὺν ἄλλες φορὲς, καὶ μὰς εἶπε, ὅτι τ' άλογο μὲ μεγάλῃ του δυσκολία πῆγε τὸν γαμπρὸ κι' ἔφερε τὴν νύφη...

Μαῦθ' ἰότη μὰς σκέπασε ὅλους μ' αὐτὴν τὴν ἀπαίσια εἶδηση !

— Ἐ ! (εἶπε ὁ πατέρας μου περιλινος) τί νά σοῦ κἀν τὸ καίμενο ; Εἶνε ἀπάνω ἀπὸ τριάντα χρόνων ἄλογο ! Δέν μπορούσε νά ζήσῃ καὶ πλείοτε. Πολὺ μάλιστα, πῶχῃς καὶ τόσο. Σῶθηκε τὸ λάδι, σβῆκε τὸ καντήλι. Τ' ὅτι θά ψαφούσε ὁ καίμενος μὰς ὁ Κόκκινος τῶκα ἰδεῖ σπῖτι τῆς σφαχτοῦ τῆς Λαμποῦνης. Φαίνονταν διπλά σὲ μέρος τοῦ σπῖτιοῦ ἓνα μεγάλο κοκκινὸ τομάρι κι' εἶπα μέσα μου :

« Θά μὰς ἀφήσῃ χρόνος ὁ γέρο-Κόκκινος ! »

Ἀρχισε νά κλαίῃ ἡ μάνα μου καὶ κοντά σ' αὐτὴν ἀοχίσσαμε νά κλαίει κι' ἐγὼ μὲ τὴν ἀδερφή μου.

Ἐκείνη τὴν νύχτα δέν γλώσσασε τ' ἀλεσμένο του κριθάρι ὁ Κόκκινος ἄλλ' οὔτε κι' ἡμεῖς φαγαμε καθόλου ἀπὸ τὴν λύπη μ'ς.

Μὰς αἰνούνταν ὅτι χαροπῆλενε ἓνα μέλος τῆς οἰκογένειάς μας. Ὅλην τὴν νύχτα τὴν πέρασε καθιστός ὁ Κόκκινος, κι' ὅχι ὀρθός, σὺν πάντα κι' ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ ἀπυλῶσε κι' ἓνα μακρὺ-μακρὺ βογγητό, ἡμερο καὶ μαλακό, πού μὰς ράγιζε τὴν καρδιά.

Ἐπειδὴ ἐκεῖνη ἡ νύχτα ἦταν ὅλη ἀφιερωμένη σ' ὄρρωστο ἄλογο, ὁ πατέρας μου μὰς διηγῆθηκε τὴν ἱστορία του, πού δέν τὴν ξέραμε ὡς ἐκείνην τὴν στιγμὴ :

— « Εἶνε μερικὰ ζῶα, πῶχον ἱστορία, σὺν νά ἦταν ἀνθρώποι, καὶ ἀνθρώποι πού δέν ἔχουν (προλόγησε ὁ πατέρας μου...) »

« Ὁ Κόκκινος ἔχει ἱστορία... Ἦταν τσιερχέ-ζινο ἄλογο. Τῶχε ἓνας τσιερχέζος πασιᾶς, πῶ-φυγε ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὸν καιρὸ, πού τὴν κυρίεψε καὶ τὴν ὑπόταξε ὁ Ροῦσσος κι' ἦρθε στὴν Πόλη, στὸν Σουλτάνον, κι' ὁ Σουλτάνος τὸν ἔστειλε στὰ Γιάννινα. Αὐτὸς ὁ τσιερχέζος πασιᾶς πῆγε μὲ στρατό ἀπὸ τὰ Γιάννινα στὴν Σκόντρα γιὰ νά πολεήσῃ τὸ Μαυροβούνι καὶ σὲ μιὰ μάχη τὸν πέρασε πέρα-πέρα ἓνα μαυροβουνιώτικον μολύβι, ἐνῶ βόλτωναν καβάλλα σ' αὐτὸ τ' άλογο, τὸν Κόκκινον, μὲ τὸ σπαθὶ σὲ γέρι. Ὁ πασιᾶς, μόλις λαβῶθηκε, ἔπεσε, ὅπως ἦταν καβάλλα, μπρούντα ἀπάνω στὴν χαιτὴ τοῦ ἄλλοι, κι' αὐτό, πολὺ νοητὸ ζῶο, ὅπως ἦταν κι' εἶνε τὸ καίμενο, ἃ ἃ ἐννοιοῦσε τὸν σκοτωμὸ τοῦ καβαλλάρη ἀφέντη τοῦ ἔφυγε ἀπὸ τὴν μάχη σὲ τέτοια προσοχή, ὥστε νά μὴν πέσῃ καταγῆς ὁ σκοτωμένος του, καὶ τὸν ἔφερε στὴν Σκόντρα. Ὁ Βαλῆς τῆς Σκόντρας, τῶςτε ἕτερε τ' άλογο μαζί μ' ἄλλα πράγματα τὸν σκοτωμένου πασιᾶ στὴν χανοῦμσασα στὰ Γιάννινα, κι' αὐτὴ, ὡς γυναίκα, πού ἦταν μὴν ἔχοντας τί νά τὸν κανὴ τῶβγαλε σὲ παζάρι καὶ τ' ἀγόρασε ὁ πατέρας μου — θεὸς σχωρῶς — τον. Καὶ ἔζηρε γιὰ ποσο τ' ἀγόρασε ; Γιὰ πεντακόσια γρόσια μαζί μὲ τὴν ἀρματωσία του (4). Ἦταν ἀδύ-νατο ἀπὸ τὸν μακρινὸν δρόμον — ὀχτὸ μιλῶν δρόμον — κι' ἀπὸ τὴν κακοπείρα, καθὼς κι' ἀπὸ τὴν λύπη γιὰ τὸν σκοτωμὸ τοῦ ἀφέντη του, γιατί τ' άλογο καὶ τὸ σκυλὶ κλαῖν σαράντα μέρες τὸν θάνατον τοῦ ἀφέντη τους, δέν εἶχε φανὸ δέν εἶχε τοῦ καταλάβαιναν τὸν ἄξι, ἀλλοιώτικα δέν θά πουλῶταν οὔ ε καὶ μ' ἑκατὸ λίρες. Ποὺς ἔζηρε σὲ ποιὲς καὶ σὲ πόσες μάχες νάχε τῶχε αὐτὸ τ' άλογο ! Γι' αὐτὸ κι' ὅταν ἀκούγε νουφεκία ἡ μουσική, ἡ ἔγλεπε πολυ-κοσμία, ἀλαφιάζονταν κι' ἀρμυνεύονταν ».

Αὐτὴ τὴν ἱστορία τὴν ἔβρα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον τοῦ πασιᾶ, πού τοῦ τὸν πούλησε τὸν Κόκκινον. Ὁ Ψαροῦς μου, πῶφερα καὶ τὸν ἐγὼ ἀγορασμένο ἐβρομῆντα τόσες λίρες, εἶνε κατώτερος ἀπὸ τὸν Κόκκινον, ἀλλὰ τὰ γεράματα κάνουν καὶ τὸ λυκο μασκαρὰ τῶν σκυλλίων... Κατατρέφουν κι' ἱκανότητα κι' ἀξίαια κι' ὁμορφιά καὶ παλλικάρι καὶ ὅλα !

Ὅλο τὸ σπῖτι ἔπλεε ὀληνύχτα στὰ κλάματα, καὶ κατὰ τὸ γιω-ματάκι τῆς ἄλλης ἡμέρας ἔδωκε τὴν ὑπεργὴν του πνοὴ ὁ Κόκκινος ὁ χαροκόπος, τ' άλογο τοῦ πάππου μου !

Ὁ πατέρας μου ἔστειλε ἄμεσως δύο χωριανούς ν' ἀνοίξουν ἓνα μεγάλο λάκο ψηλὰ στὴν οῤῃ, τὴν λεγομένη Βαλαντιά, γιὰ τὴν ταρῇ τοῦ ἀγαπημένου μας ἄλλοι, καὶ φώναξε τὸν Παπ' Ἀν-τριᾶ, τὸν δάσκαλό μου, καὶ τὸν ρώτησε ἐμπιστευτικά :

— Δέν μοῦ λές, παπᾶ — νάχω τὴν εὐχή σου —... Ἐπειδὴ ἀγα-ποῦσα πολὺ τὸν Κόκκινον, πού μὰς ψήφισε, τ' άλογο τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα μου, κι' ἐπειδὴ μοῦ θυμίζε τὸν μακαρίτη τὸν πατέρα μου, κι' ἐπειδὴ δούλεψε εἰκοσι πέντε τόσα χρόνια σὲ σπῖτι μου, θέλω νά τὸν θάψω μὲ κᾶποιον σεβασμό... Δέν μοῦ λές ;...θὰ μπο-ροῦσε νά φορέσῃ τὸ πετραχίλι σου καὶ νά μοῦ τὸν...θάψῃ ;

Ἀκούοντας ὁ Παπ' Ἀντριᾶς τὴν παράξενη ἐρώτηση καὶ πρόταση

(4) = Πέντε λίρες μαζί μὲ τὴν ἱπποσκευὴν του.

(1) Λέξη Τουρκική = Γενικός Διοικητής.

(2) Λέξη Περσοτουρκική (νταβεν - άγω) = ὁδοφύλακος, ληστοδιώκτης.

(3) Περιοχή 34 χωριῶν, τὰ πλουσιότερα καὶ τὰ πλεῖον πολιτισμένα ἀπ' ὅλην τὴν Ήπειρον.

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

I. P.

Ἀπὸ τοὺς πλέον χαριτωμένους καὶ γοητευτικούς τύπους κοσμηκῶν κυριῶν. Ἐκ πρώτης ὁψεως συναρπαστικὴ φυσιογνωμία κροελῆς χαριεστιστικῆς, στόμα ἐκφραστικὸ καὶ δόντια σπανίας λευκότητος. Ἄν τὴν ᾄτε καὶ δεύτερη καὶ τρίτη φορά θ' ἀντιληφθῇτε σπασμωδικὰ ἐκφράσεις καὶ μᾶλλον στερεότυπον ἔθνος, ποὺ σὰς θυμίζει μιὰ βιτρίνα μὲ σπάνια κοσμήματα ἀλλὰ ποὺ δὲν ἀντικαθίστανται οὐδέποτε. Θεωρεῖται πολὺτιμον στοιχεῖον στὴν καλερί τῶν ἐντελλεκτικῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ὁραίου προνομίου ἡ ἀξία μειώνεται μὲ τὴν τυπικότητα οὕτως εἰπεῖν τῆς διανοητικῆς τῆς ἐκδηλώσεως. Ἡ τουαλέττα τῆς ὁραίας καὶ ἐκλεκτῆς κυρίας λίαν καταλίσθηται κάποτε ὁλίγων φαντασματικῶν ἰσχυρῶν συμβολῶν ἀνὰ μὲ τὴν μελαγχροινάδα τῆς. Σὲ κοσμικὰ κέντρα σπανιότατα ἐμφανίζεται καὶ ἀρκεῖται σὲ δεξιότητες κυρίας φιλικῆς τῆς συντροφιάς.

H Μονταίν

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ κυριώτερος κοσμικὴ συνδρομὴ μεταφέρθησαν εἰς τὰ ἐξοχικὰ ντάνσιγκ καὶ εἰς τὰς ἐξοχικὰ ἐπαύσεις, κυρίως στὴν Κηφισιά ὅπου φέτος ἐγκατεστάθησαν διὰ τὴν θερινὴν ἐποχὴν αἱ πλέον γνωσταὶ κοσμικαὶ Ἀθηναῖες, μεταξὺ τῶν ὁποίων αἱ ὀνομαζομένης, I. Κυριακοῦ, Μαλαμίδου, Λίτσα, Φωτιάδου, Γ. Ἀργυροπούλου, Βλάχου, Π. Μάτσο, Γεωργιάδου, Ζίτση, Μπότταρη, Σούτσου, Μεταξά κ.λ. — Τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα αἱ ἰδιωτικαὶ συναθροίσεις ἦσαν ὀλιγίσται, αἱ πλεῖστα ἐξ αὐτῶν ὀλιγαριθμοὶ καὶ ὅτι τύπον χαροποιτικῶν. Συγχρόνως ἦτο δεξιότης παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Ν. Βλάχου καὶ εἰς τὴν θαυμασίαν ἐπαύσιν των. Καὶ παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Καλὴν δεξιότης ῥαυτοῦ.

— Ἐνὺς ἐκλεκτὸς κύκλος Ἀθηναίων καὶ Ἀλεξανδρινῶν κυριῶν μεταξὺ τῶν ὁποίων μιὰ ὁμοιότης, ἡ Ἀλεξανδρινή, εἶχε τὸ ρεκόρ τῶν χαρίτων καὶ τῆς νοστιμότητος, μιὰ σιλουέττα δαμιονίου σὺν Ἀρχικῇ Β. Μ.

Τὴν παρελθούσαν Τετάρτην μιὰ ἀπὸ τῆς πλέον σὺν συναθροίσεως εἰς τὸ Παβιγιὸν Ροζ. Χορὸς μὲ μεγάλο ἀνταρτὴν χάρις στὴν εὐχάριστη τῆς ἑλπίδας.

— Ὅλα τὰ τραπέζια κατελήμμενα ἀπὸ τὸν πλέον ἐκλεκτὸ Ἀθηναϊκὸ κόσμον, ἀπὸ τὸ διπλωματικὸν σῶμα παρίταντο πρεσβεύοντες Ἰταλίας καὶ κ. Ἀρλόττα φέρονται τουαλέττα ἐξωμον μαύρη καὶ ἡμιμαύρη μου, ξεφώνησαν, σὺν τὸν εἶχε διαγνώσει σκορπιόζης φρεῖδι! — Τὶ λές αὐτοῦ, ἄρχοντά μου! Νὰ θάψω τὸν ὅτι; Τ' εἶν' αὐτὰ, ποὺ λές, φρόνιμος ἄνθρωπος ἐσὺ; Θελεῖς καὶ καλὰ μαθαίνοντάς το ὁ δέσποτης νὰ μὴ ζυγίσῃ τὰ γένεια, καὶ νὰ μὴ βάλῃ στο κεφάλι κόνινο φεῖσι καὶ νὰ μὴ ξεπατιδερῇ καὶ νὰ μὴ κἀνὴ λαϊζό; Πά—πά—πά—πά! ἐξὸν ἴπ' αὐτοῦ, εἶναι καὶ μεγάλη ἀμαρτία, ἂν κἀνὸ αὐτοῦ, ποὺ μὴ λές. Δὲν τὸ κἀνὸ! Δὲν τὸ κἀνὸ, ἄρχοντά μου!...

Κι' ὁ πατέρας μου, ἂν καὶ ἀγράμματος ἄνθρωπος, ἂν καὶ δὲν ἤξερε ἱστορίαν, κι' οὐτε εἶχε ἀκούσει ὅτι ἕνας Ρωμαῖος Αὐτοκράτορας εἶχε στήσει ἀντιγόνην στ' ἄλλο τὸν δάκρυον κι' εἶπε:

— Τὶ ἀδίκος, ποῦναι αὐτὸς ὁ παλιόκοσμος! Θάφει καὶ τοὺς κακούργους ἀπὸ τὴν κορμὰ μὲ κατὰ, καὶ τὸ θεορεῖ μεγάλη ἀμαρτία νὰ θάψῃ ὁ πατὴρ μὲ τὸ περικνημὸν μοναχὰ ἕνα ἄθωο ζῶο! Τὶ ἀδίκος ποῦναι ὁ κόσμος! Τὶ ἀδίκος ποῦναι ὁ κόσμος, Θεέ μου!

Κι' ἀμέσως, σὲ πείσμα τοῦ πατ' Ἀντιγιά, διάταξε νὰ βρῶνται ἕνα καζάνι στῆσι, νὰ εἶναι ὅσοι τὸ σκολεῖ ἐκείνη τὴν ἡμέραν σ' ἐνδοξὴ πεντοσύνη καὶ ν' ἀκολουθῇ ὅλο τὸ χωριὸ τὴν κηδεῖα τοῦ Κοκκίνου τοῦ χαροκοποῦ!

Ἡ διαταγὴ τοῦ πατέρα μου ἦταν νόμος σὲ τὸ χωριὸ μας. Γὸ στῆσι μῆκε στο καζάνι κι' ἐβράζε, τὸ σκολεῖ ἐκείνη καὶ ὅλο τὸ χωριὸ, ἄνθρωποι, γυναῖκες καὶ παιδιά, ἐτρέφε καὶ θάρτηζε μ' ἀληθινὴ λύπη ὁ Κοκκίνος ὁ Χαροκοπος, τ' ἄλλογο τοῦ πάππου μου, ποῦχε δουλέψει εἰκοσι πέντε ἀέρινα χρόνια τὸ σπῆσι καὶ κι' εἶχε πᾶσι πεντακόσιους γαμπρούς κι' εἶχε φέροι ἄλλες τόσες νυφάδες σὺν τῷ χωριῷ καὶ σ' ὅλα τὰ περικνημὰ καὶ τὰ παρικνημὰ!

Πᾶσαν ὅλοι στῆσι μὲ τὰ δύο χέρια καὶ εἶπαν: — Θὰς χωρεῖσιν τὸν καυμένον τὸν Κοκκίνον, ποῦ πᾶσαν, εἰκοσι πέντε χρόνια τοὺς γαμπρούς κι' ἔφερον τίς νυφάδες!

X. Χρηστοβασιλείης

ἀρξάν καὶ τορσέντα λαμὲ στὰ μαλλιά τῆς, Δις Ἀρλόττα—χαριεστιστικὴ σιλουέττα—μὲ τουαλέττα χαριτωμένη μὴ πού σχηματίζετο λουλούδι ἀπὸ βελούδο μὴ βάρια, πρὸς βυθὸς Τουρκίας, ὅπως πάντοτε ἀκαταμάχητος χορευτῆς.

— Τὴν ὁραία κοσμικὴ συνδρομὴν ἐποικίλλαν καὶ ἀναριθμητοὶ ξένοι οἱ ὅποιοι εἶχαν προσέλθει μὲ ὁμίον, καὶ αἱ κυρίαι μὲ ἐξωμὲς ἀμφίσεις.

— Ἀντιθέτως οἱ Ἀθηναῖοι ἐπαρουσίαζαν ὅπως πάντοτε τὸ γραφικὸν θέαμα τοῦ ἀνάμικτου ντυοῦ κατὰ, πρώτῃ, ἀπογευματινὰ βραδινὰ φορέματα καὶ πρὸς συμπλήρωσιν ἐθεάθησαν καὶ διὸ ταγίερ.

— Ἐμφανίσαις «συναρπαστικῆς» καὶ κ. Ρ. Λοῦζιδη μὲ κρεπ—ρομαῖον ροζ φαντὸν καὶ μαγνὸ ὁμοιότυπον ἀπὸ κρεπ ἀρξάν γαυρὸν μὲ γούνα ὁμοιότυπον, Δις Γρένα πρῶτην ζαντ ζορζέτ καὶ μεγάλο καπέλλο ἀπὸ ψάθα ὁμοιότυπον, κ. Μεν. Μεταξὰ μαύρη ζορζέτ σὲ ἀριστεροτεχνικὴ κόψη, κ. Ροδοκανάκη ἔξτρα σὺν σύνολο ἀπὸ τοῦ μὴ ροζ πλίσσ καὶ δαντέλλα μπεξὲ ἕνα μεγάλο λουλούδι ἀπὸ περὶ μὴ, καὶ ὁμοιότυπον ἀπὸ βελούδο σαρφον μὴ—ροζ, κ. Καλβουροῦ χαριτωμένη τουαλέττα ἐμπρομὲ, Δις Γεωργιάδου ἀπὸ ζορζέτ ρομαίνικα, κ. Ντερμπλαὶ κομψότατον ἀναμὴλ μπεξ—ροζ, Δις Χαρισιάδου ὁμοιότυπον φορέμα μουσελίν μπεξὲ σὺν λουλούδι ροζ, κατελὶν μπεξὲ, ψάθα γαυροκίτρινος ροζ, κ. Ζαφίρη κατελίσθησαν σύνολον γαυρ—ἀρξάν.

— Ἀλλήν πολυαριθμὸς καὶ ἐκλεκτὴ συνδρομὴ εἰς τὴν ἐναρξίν τῆς πλῆθς τοῦ Τροκαντερο, τὸ ὅποιο φέτος παρουσίασε εὐάρεστες ἐκπλήξεις, ὅπως ἡ τροποποιήσις τοῦ χορευτικοῦ τετραίν καὶ ἡ πλουσιωτάτη φωταγωγησις.

— Σιγῶς ἀπὸ χορευτῆς καὶ χορευτρίας ἕνα γαυρὸν ἀπὸ χαριεστιστικῆς σιλουέττας ὑπερτερῆς ἢ κ. Ἀλ. Βυρδωνῆ, τύπος ποιητικῆς ὁμοιότητος, νεαροῦ καὶ ἐκλεκτοῦ κυρὰ, ἡ ὅποια τελευταίως ἐπαυλῆθεν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν ἡ ἐμφανίσαις τῆς θαυμάσια ἑνα θαυμασίου καὶ φιγυροῦ λουλούδι ἡ σιλουέττα τῆς ἐκτακτοῦ ἀρμονικῆς, φορεῖ τουαλέττα ἰδιότυπη ἀπὸ λευκὸ τοῦ καὶ καταληγεί σὲ ἐνκυστασιὸν μαύρης. Ἐνα ἐμφανὸς παρὶστάνον γαυρὸ ἢ κ. Σπ. Μεταξὰ μὲ λευκὴν μουσελίνα ἐμπρομὲ ἀναγώνιστη ἐμφανίσαις τῆς κ. I. Κυριακοῦ.

— Ἐπίσης παρευρέθησαν πρὸς βυθὸς Ἀγγλίας, Ἀμερικῆς, Σουηδίας, Τουρκίας, κ. καὶ κ. Δ. Λορένδου, κ. καὶ κ. Κασαρεῖν, κ. καὶ κ. Α. Ζαφειροῦ χαριτωμένη ἐμφανίσαις μὲ ὁμοιὸν σύνολον μπου—ντέ—ροζ, κ. καὶ κ. Καλλιγὰ, κ. καὶ κ. Γ. Μικκὰ, κ. καὶ κ. Μανέττα, κ. καὶ κ. Σπ. Παπαφωγίου, κ. καὶ κ. Μαλαμίδου, κ. καὶ Δις Χαρισιάδου—ἐμφανὸν κομψοτεχνικῆς—ροζ—καὶ ζορζέτ μὲ ἀναριθμητὰ μικρὰ ρολὰ σὺν φαντὸ μπεξὲ καὶ ὁμοιὸς μπεξὲ καὶ κατελίσθησαν σὲ ὁμοιότυπον ὁμοειδίαν Μπουτοῦλη.

— Χορευτικὴ ἐστέρησις τὴν παρελθούσαν Τετάρτην παρὰ τῷ κ. καὶ τῇ κ. Κ. Γακασιάνου στὴν θαυμασία Φαληροῦσιν ἐπαύσιν των.

— Αἱ αἰδουσαι, ἀληθινὴ δαίσις, μὲ ἀναμεινὰ καθίσματα καὶ ντυβίνα ποὺ προσήκοντες ὅσοι δὲν ἤθελαν νὰ κινῶνται καὶ συγχρόνως ν' ἀπολαύσουν τὸ θέαμα τῶν κομψῶν χορευτῶν, οἱ ὅποιοι ἐξερχομῶν μέχρι πρῶτῶν ὁρῶν μὲ κρεπ ἀκαταμάχητος.

Ἡ οἰκοδομοῖνα ἐφερὼν κομψοτάτην τουαλέττα κρεπ—σατέν—βιολί, ἐδεχοτο τοὺς καλεσμένους τῆς μὲ ἐξαιρετικὴν ἀρρεστικότητα, βοηθούμενη ὅτι τῆς Δις Λορένδου Ἰσακίανου, ἐμφανὸν κατελίσθη «Ελε» μὲ τουαλέττα αἰθέρα ζορζέτ ροζ γαυροκίτρινος μὲ μικρὰ ρολὰ πλίσσ καὶ λουλούδι ἀπὸ περὶ μὴ.

— Κομψοῖον ὁμοιότυπον, ἀφρονος καμπανίτης καὶ παγωμένα φρούτα. Ἐπὶ τοῦτοῦ μὲ πλουσιωτὴν οὐστὲ.

— Ὁ κητὸς φωταγωγημένης ἡ βραδυνὴ ἀπαλόχρωμος τουαλέττα ἐφάντασαν περισσοτέρων. Διερμινεῖται τὸς κ. Διερμινεῖται, Δις Ἀγλαστοῦ μὲ τουαλέττα κρεπ—ρομαῖον μὴ μὲ πολλὰ ρολὰ πλίσσ, Δις Α. Βογλὴ θαυμασίον σύνολον ροζ τοῦτοῦτο φορέμα μὲ μικρὰ ρολὰ, Δις Πρᾶττερ κρεπ—σατέν ρεγ—νιό, Δις Κωνσταντίνου θαυμασία ἐμφανίσαις μὲ τουαλέττα κρεπ—σατέν ρεγ—νιό.

H Μονταίν

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

ΤΟ «ΚΟΤΟΠΟΥΛΕΙΟΝ»,

Κριτικὴ ἐπιτροπὴ ἀποτελούμενη ἀπὸ τοὺς λογοτέχνους κ. κ.

Θ. Βελλαντίν, Π. Χορν, Κλ. Καρθαῖον, τὸν ἡθοποιὸν κ. Δ. Ροντρίν καὶ τὸν θεατρικὸν ἑταίρον κ. Δ. Τσοῦλκον ἀνεγνευτο τὸ «Βραβεῖον Κοτοπούλη» (ἔτους 1926) στὴ μονοπρατικὴ ἡθογραφία «Τὸ Ἀ γ ρ ι ο γ ο υ ρ ο υ ο ὦ τ ο ὦ» τοῦ κ. Στεφάνου Δάρνη, τοῦ ὁποῦ οὐδὸν ὅσο ἀλλὰ μονοπρατικὰ «Ὁ Σ π α ρ α γ μ ο ς» καὶ «Τὸ πατρὶς οἶκος» ἐκ τῆς «Σ π ι τ ῆς», ἐβραβεύθησαν ἄλλοτε εἰς διαγωνισμοῦς τῆς «Ἐταιρείας τῶν Θεατρ. συγγραφεῶν». Γὸ «Ἀγριογοῦρουν» ἐπαίχθη περὶ σὲ τὸ θεατρὸ Κυβερνῆς κατ' ἐπαύλησιν.

ΕΚΕΛΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Ἀναστασίου Κυζὴ μετὰ τῆς Δις Ἀδαμαντίας Τσαμῶρη. Τοὺς νυμφικούς στεφάνους ἀνῆλλῆξεν ὁ κ. Ἀλέξ. Χρυσάκης. Εἰς τὸ εὐάρεστον ζεῖγος εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνδραγαγόντων.

Θ. Β.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ ΟΛΟΙ ΤΗΝ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ", ΠΟΥ ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕ ΜΕ ΕΚΕΛΚΤΗΝ ΥΛΗΝ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΣΙΑΣ ΕΙΚΟΝΑΣ

Μεταξὺ τῶν περιεχομένων τῆς εἶναι καὶ τὰ ἑξῆς: «Ὁ ἀληθινὸς σὴν ἐποχὴ μας», «Οἱ Ἀμερικανοὶ Κροῖτοι», «Ἡ ἐξελίξις τῆς φωτογραφίας», «Ἡ Ἀριστοτελὴς ἡ Δεξιότης», «Ἡ ρομαντικὴ ζωὴ τοῦ Γεραδῶν ντε Νερβάλ», «Ἐνὺς ἀξιομαρτυρῶν δολοφόνος», «Ἡ Πριγκίπισσα μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά» Τσεχόλοβακικὸ διήγημα, «Πῶς νὰ μάθετε το-λῆμα», «Μία νύχτα ἀγρίων» γερμανικὸ διήγημα, «Γὸ τέλος μιᾶς μάγισσας», «Δυὸ γυναῖκες» κ.λ.π. κ.λ.π.